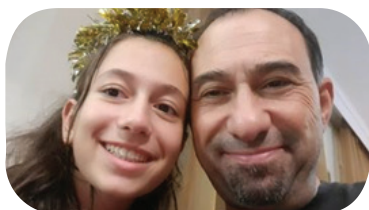

Νεανικές Ματιές

Εκπαίδευση, στόχευση και παρακίνηση σε συνθήκες εγκλεισμού. Πως μια 12χρονη νίκησε την πανδημία!

Αναστασία Πανίδου (μαθήτρια Γυμνασίου)
και Βασίλης Πανίδης (ασφαλιστικός διαμεσολαβητής),
Μέλος της ΑΛΛΗΛΟΝ

Vasilis Panidis | [LinkedIn](#)

«Πατέρας»

Είναι Μάρτιος του 2020. Η Αναστασία πηγαίνει στην ΣΤ Δημοτικού. Είναι μια ιδιαίτερη χρονία, αφού πρέπει στο τέλος της να αποχαιρετίσει το σχολείο στο οποίο πέρασε έξι χρόνια, δασκάλους και συμμαθητές και να προχωρήσει παραπέρα.

Πολύ πιθανό μάλιστα να χρειαστεί να αποχωριστεί τις παρέες της για τα καλά, αφού έχουμε βάλει στόχο να δώσει εξετάσεις για υποτροφία σε κάποιο ιδιωτικό γυμνάσιο, προσπαθώντας να εξασφαλίσουμε ένα καλύτερο επίπεδο εκπαίδευσης από αυτό που παρέχουν τα περισσότερα δημόσια σχολεία. Βρισκόμαστε στην κυριολεξία παραμονές της 3μερης εκδρομής της τάξης της στην Αθήνα, μιας εκδρομής ιδιαίτερα φορτισμένης συναισθηματικά, την οποία τα παιδιά περιμένουν μια ολόκληρη χρονιά.

Είμαστε με τις βαλίτσες σχεδόν στα χέρια, όταν σκάει σαν βόμβα μια, μάλλον αναμενόμενη εκείνο το διάστημα, ανακοίνωση. Ακου-

τώνονται τα πάντα λόγω της πανδημίας του κορωνοϊού! Lock down, κλείσιμο σχολείων και, φυσικά, ακύρωση όλων των εκδρομών και των μετακινήσεων!

Μια πρωτόγνωρη κατάσταση για όλους μας έγινε πραγματικότητα και καλούμασταν να τη διαχειριστούμε! Εγκλεισμός, στέρηση ελευθεριών, περιορισμένες μετακινήσεις, αγωνία για την υγεία μας, επαγγελματική ανασφάλεια, αβεβαιότητα για το μέλλον, άγχος. Η πρόκληση να κρατήσει κανείς το μυαλό του καθαρό, να παραμείνει εστιασμένος στους στόχους του και να διατηρήσει την ψυχική του υγεία ήταν τεράστια για όλους τους ενήλικες, πόσο μάλλον για παιδιά δημοτικού!

Σαν γονιός δυο τέτοιων παιδιών, είχα το επιπρόσθετο βάρος να μεριμνήσω όχι μόνο για τη δική μου, αλλά και για τη δική τους ομαλή προσαρμογή στα νέα δεδομένα. Ιδιαίτερα για την Αναστασία με τις αυξημένες υποχρεώσεις και τους υψηλούς στόχους για τους τελευταίους μήνες εκείνης της σχολικής χρονιάς, το

εγχείρημα φάνταζε ακόμη πιο δύσκολο! Πως κρατάς ένα δωδεκάχρονο παιδί εστιασμένο στους στόχους του μέσα σε ένα τόσο αντίξοο περιβάλλον; Καλύτερα να αφήσω την ίδια την Αναστασία να το περιγράψει.

«Κόρη»

Το πρόγραμμα για την χρονιά περιλάμβανε πολλά. Από όλα στον κόσμο δεν θα ήθελα με τίποτα να πάω σε δημόσιο γυμνάσιο εξαιτίας όλων αυτών που άκουγα για τις συνθήκες απαξίωσης και αδιαφορίας που επικρατούσαν εκεί. Για τις καταλήψεις, τις κοπάνες, το bullying. Από την αρχή της χρονιάς, οι γονείς μου κι εγώ θέσαμε ως στόχο να πάρω μέρος στην κλήρωση για μία θέση στο πειραματικό σχολείο. Τα πειραματικά σχολεία είναι δημόσια σχολεία, όμως για να μπει πρέπει να επιλέγεις από την κλήρωση. Είναι σχολεία στα οποία δοκιμάζονται νέες μέθοδοι διδασκαλίας και εάν είναι επιτυχημένες μεταδίδονται και στα υπόλοιπα σχολεία. Η ιδέα μου ακουγόταν ωραία. Θα πήγαινα σε δημόσιο, αλλά δημόσιο με επιλεγμένους μαθητές, καθηγητές και μεθόδους.

Στο τέλος της χρονιάς, θα πήγαινα με το σχολείο μου τριήμερη στην Αθήνα. Μας είχαν δώσει το πρόγραμμα και ήταν γεμάτο με δραστηριότητες. Θα μέναμε σε ένα ωραίο ξενοδοχείο και ίσως να έρχονταν κι η αδερφή μου μαζί. Στο μπαλέτο είχαμε μόλις πάρει το πρώτο μας ζευγάρι πουέντ – τα γύψινα παπούτσια που φοράνε οι μπαλαρίνες για να στέκονται στις μύτες τους – και ανυπομονούσα να τις φορέσω. Ίσως και να πηγαίναμε σε ένα διαγωνισμό χορού στη Μόσχα, όπως είχαμε πάει νωρίτερα στο Βελιγράδι. Στο σχολείο θα παίρναμε μέρος σε διαγωνισμούς φυσικής και μαθηματικών, όπως την προηγούμενη χρονιά, που είχα διακριθεί.

Μετά την ιδέα για την συμμετοχή μου στην κλήρωση για το πειραματικό, σκεφτήκαμε με τους γονείς μου να λάβω μέρος και σε εξετάσεις για υποτροφίες σε ιδιωτικά σχολεία. Επιλέξαμε τέσσερα, ανάμεσα στα οποία και ένα που έδινε έμφαση στο μπαλέτο και το συμπεριλάμβανε στις εξετάσεις επιλογής. Έτσι, άρχισα να διαβάζω. Ξεκίνησα ιδιαίτερα μαθήματα και αφιέρωσα πολύ χρόνο. Ουσιαστικά, θα έδινα εξετάσεις για τέσσερα σχολεία και θα έπαιρνα μέρος σε μία κλήρωση για ένα άλλο.

Στην Κίνα είχε εντοπιστεί ένας νέος ιός, ο

κορωνοϊός. Δεν πίστευα πως θα έφτανε ως την Ελλάδα, πόσο μάλλον σε όλο τον κόσμο. Όμως έγινε. Κλειστήκαμε στα σπίτια μας και για να βγούμε έξω χρειαζόμασταν ειδικό χαρτί και άδεια. Σχολείο δεν πηγαίναμε και η τηλεκπαίδευση δεν είχε ακόμη εφαρμοστεί. Έτσι, έπρεπε να καλύψω μόνη μου την ύλη. Επιπλέον, συνέχισα τα ιδιαίτερα μαθήματα που έκανα για τις εξετάσεις από το σπίτι μέσω βιντεοκλήσεων.

Παρόλα αυτά, μεγάλο μέρος της ημέρας μου έμενε κενό. Έπρεπε κάπως να το γεμίσω μαζί με την αδερφή μου. Έτσι, ο μπαμπάς κι εγώ κάναμε ένα πρόγραμμα με αυτά που έπρεπε να γίνουν κάθε μέρα. Ένα πρόγραμμα που περιλάμβανε όλες τις δραστηριότητες, από μελέτη έως διασκέδαση σε συγκεκριμένες ώρες της ημέρας με συγκεκριμένη διάρκεια. Ο μπαμπάς μάλιστα επινόησε ένα point system επιβράβευσης, ανάλογα με το βαθμό πίστης εφαρμογής του προγράμματος! Αυτό με βοήθησε πολύ. Δεν καθόμουν σε έναν καναπέ όλη μέρα, ούτε τρελάθηκα από την καραντίνα, όπως έπαθαν άλλοι. Είχα βάλει έναν στόχο και έπρεπε να τον φέρω εις πέρας.

Ούτε μαθήματα χορού έκανα φυσικά. Είχε κλείσει η σχολή. Όμως, έπρεπε να ετοιμαστώ για τις εξετάσεις που είχα μπροστά μου. Έτσι φόρεσα μόνη μου τις πουέντ και έκανα εξάσκηση μόνη μου. Έπρεπε να συνηθίσω τις πουέντ, αφού με αυτές θα χόρευα μπροστά στους κριτές.

Πλησιάζοντας προς το τέλος της χρονιάς, το πειραματικό σχολείο στην κλήρωση του οποίου θα λάμβανα μέρος, μετατράπηκε σε πρότυπο. Κατά συνέπεια, θα έπρεπε να δώσω κι εκεί εξετάσεις. Δεν μου δημιουργήθηκε μεγάλο πρόβλημα, αφού είχα ήδη προετοιμαστεί για τις εξετάσεις των άλλων σχολείων.

Μερικές φορές αγχωνόμουν. Αγχωνόμουν, γιατί έπρεπε να δώσω πέντε γραπτές εξετάσεις και μία χορού. Του χορού θα ήταν στις πουέντ, τις οποίες δούλευα μόνη μου και έπρεπε να βγάλω χορογραφία. Επίσης ακυρώθηκαν όλοι οι διαγωνισμοί και η καραντίνα άρχισε να μου ακοφάινεται. Τέλος, ακυρώθηκε και η τριήμερη εκδρομή στην Αθήνα, πράγμα που μου στέρησε το τελευταίο χαρούμενο πράγμα που περίμενα.

Μία εβδομάδα πριν τις εξετάσεις, τελείωσε η καραντίνα. Βρέθηκα με την ρωσίδα δασκάλα μου στο χορό και φτιάξαμε μία χορογραφία. Δεν ήταν υπέροχη, αφού μόλις είχα βάλει τις

πουέντ, αλλά ήταν αρκετά καλή. Ούτε κοστούμι στο νούμερό μου βρήκαμε κι έτσι φόρεσα ένα μεγαλύτερο.

Από τις αρχές Μαΐου ξεκίνησαν οι εξετάσεις για τα ιδιωτικά. Τα πήγα αρκετά καλά στα τρία από αυτά, από όπου έχασα την υποτροφία για λίγο. Τα κατάφερα όμως σε αυτό που είχε και την εξέταση στο μπαλέτο και κέρδισα μια υποτροφία.

Στα τέλη Ιουνίου έγινε το πάρτυ αποφοίτησης του δημοτικού. Πέρασα υπέροχα. Αποχαιρέτισα συμμαθητές και δασκάλους, αφού είχα πετύχει το στόχο να κερδίσω μια υποτροφία σε ιδιωτικό κολλέγιο. Την επόμενη ακριβώς μέρα ήταν οι εξετάσεις για το Πρότυπο. Είχα κουραστεί ήδη πολύ από τις εξετάσεις, είχα ήδη πετύχει τον στόχο μου να κερδίσω μια υποτροφία, δε χρειαζόταν να δώσω και για το Πρότυπο.

Εν τέλει, ο μπαμπάς μου με έπεισε και έδωσα τις εξετάσεις και για το Πρότυπο με ένα απλό επιχείρημα. Δεν είχα να χάσω τίποτα! Το γεγονός ότι είχα ήδη πετύχει τον στόχο μου θα με

βοηθούσε να αποδώσω τα μέγιστα και όποιο αποτέλεσμα θα ήταν ευπρόσδεκτο. Έτσι πήγα χαλαρή και έγραψα. Από τους 328 περνούσαν 52. Βγήκα ανάμεσα στους πρώτους.

Τελικά έπρεπε να αποφασίσω ανάμεσα στο ιδιωτικό και στο Πρότυπο. Επέλεξα το Πρότυπο, καθώς εκεί όλοι οι μαθητές είχαν περάσει με εξετάσεις, κάτι που εξασφάλιζε υψηλό επίπεδο και υγιή ανταγωνισμό.

«Πατέρας»

Η Αναστασία πηγαίνει φέτος στην Γ Γυμνασίου. Έχει αριστεύσει και στις δυο προηγούμενες τάξεις ανάμεσα σε ισάξιους συμμαθητές. Η πανδημία βρίσκεται πίσω μας.

Φέτος μπαίνει στη μάχη η Κλεοπάτρα.

Η ζωή συνεχίζεται.